

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Lubora Veselého a soudkyň JUDr. Elišky Galiazzo a JUDr. Markéty Čermínové ve věci

- žalobců:
- a) **Ing. Zdeněk D.**, narozený dne xxx
bytem Xxx, Xxx
 - b) **JUDr. Pavel F.**, narozený dne xxx
bytem Xxx, Xxx
 - c) **RNDr. Josef M., CSc.**, narozený dne xxx
bytem Xxx, Xxx
 - d) **Ljuba N.**, narozená dne xxx
bytem Xxx, Xxx
 - e) **Mgr. Petr Š.**, narozený dne xxx
bytem Xxx, Xxx
 - f) **Mgr. Petr Ž.**, narozený dne xxx
bytem Xxx, Xxx

všichni zastoupení advokátem Prof. JUDr. Alešem Gerlochem, CSc.
sídlem Botičská 1936/4, 128 00 Praha 2

proti
žalované:

Česká republika - Rada pro rozhlasové a televizní vysílání, IČO 45251002
sídlem Škrétova 44/6, 120 00 Praha 2
zastoupená advokátem JUDr. Zdeňkem Hromádkou
sídlem třída Tomáše Bati 385, 763 02 Zlín

o 14 371 893 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 27. dubna 2020, č.j. 22 C 13/2008 - 703, ve znění opravného usnesení ze dne 10. července 2020, č.j. 22 C 13/2008 - 737, ve znění usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. října 2020 č.j. 11 Co 344/2020 - 795, a opravného usnesení ze dne 22. ledna 2021, č.j. 22 C 13/2008 - 823,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku III. **mění** jen tak, že se zamítá žaloba ve vztahu k žalobci c) co do částky 23 225 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 1. 8. 2007 do zaplacení, jinak se v tomto výroku **potvrzuje** s tím, že zákonný úrok z prodlení je žalovaná povinna zaplatit až do zaplacení.
- II. Rozsudek soudu I. stupně se ve výrocích I., II., IV., V., VI. **potvrzuje** s tím, že zákonný úrok z prodlení je žalovaná povinna zaplatit až do zaplacení.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci c) náklady řízení před soudy obou stupňů ve výši 443 160,64 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Prof. JUDr. Aleše Gerlocha, CSc.
- IV. Rozsudek soudu I. stupně se ve výrocích VII. a VIII. ve vztahu mezi žalobci a), b), d), e), f) a žalovanou **mění** jen tak, že výše nákladů řízení činí u žalobce a) 463 287,78 Kč, u žalobce b) 468 507,46 Kč, u žalobkyně d) 392 314,02 Kč, u žalobce e) 390 707,14 Kč a u žalobce f) 427 800,90 Kč a že žalovaná je povinna plnit do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Prof. JUDr. Aleše Gerlocha, CSc., jinak se v těchto výrocích **potvrzuje**.
- V. Žalovaná je povinna zaplatit žalobcům a), b), d), e) a f) náklady odvolacího řízení, jejichž výše činí u žalobce a) částku 57 854,94 Kč, u žalobce b) částku 67 514,76 Kč, u žalobkyně d) částku 65 165,76 Kč, u žalobce e) částku 48 678,30 Kč, u žalobce f) částku 53 324,70 Kč, do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Prof. JUDr. Aleše Gerlocha, CSc.
- VI. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku IX. **potvrzuje** s tím, že žalovaná je povinna plnit na účet soudu I. stupně.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně rozhodl ve výroku I. tak, žalovaná je povinna zaplatit žalobci 1/ Ing. Zdeňku D. částku 2 881 668 Kč s úrokem z prodlení 9,75 % p.a. za dobu od 1. 8. 2007 do 31. 12. 2007 a od 1. 1. 2008 zákonný úrok z prodlení ve výši, která v každém jednotlivém kalendářním pololetí trvání prodlení odpovídá v procentech součtu čísla 7 a výše limitní sazby pro dvoutýdenní repo operace ČNB vyhlášené ve Věstníku ČNB a platné vždy k 1. dni příslušného kalendářního pololetí, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku; ve výroku II. tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci 2/ JUDr. Pavlu F. částku 2 670 225 Kč s úrokem z prodlení 9,75 % p.a. za dobu od 1. 8. 2007 do 31. 12. 2007 a od 1. 1. 2008 zákonný úrok z prodlení ve výši, která v každém jednotlivém kalendářním pololetí trvání prodlení odpovídá v procentech součtu čísla 7 a výše limitní sazby pro dvoutýdenní repo operace ČNB vyhlášené ve Věstníku ČNB a platné vždy k 1. dni příslušného kalendářního pololetí, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku; ve výroku III. tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci 3/ RNDr. Josefu M. částku 2 120 379 Kč s úrokem z prodlení 9,75 % p.a. za dobu od 1. 8. 2007 do 31. 12. 2007 a od 1. 1. 2008 zákonný úrok z prodlení ve výši, která v každém jednotlivém kalendářním pololetí trvání prodlení odpovídá v procentech součtu čísla 7 a výše limitní sazby pro dvoutýdenní repo operace ČNB vyhlášené ve Věstníku ČNB a platné vždy k 1. dni příslušného kalendářního pololetí, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku; ve výroku IV. tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci 4/ Jiřímu N. částku 2 106 610 Kč s úrokem z prodlení 9,75 % p.a. za dobu od 1. 8. 2007 do 31. 12. 2007 a od 1. 1. 2008 zákonný úrok z prodlení ve výši, která v každém jednotlivém kalendářním pololetí trvání prodlení odpovídá v procentech součtu čísla 7 a výše limitní sazby pro dvoutýdenní repo operace ČNB vyhlášené ve Věstníku ČNB a platné vždy k 1. dni příslušného kalendářního pololetí, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku; ve výroku V. tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci 5/ Mgr. Petru Š. částku 2 089 768 Kč s úrokem z prodlení 9,75 % p.a. za dobu od 1. 8. 2007 do 31. 12. 2007 a od 1. 1. 2008 zákonný úrok z prodlení ve výši, která v každém jednotlivém kalendářním pololetí trvání prodlení odpovídá v procentech součtu čísla 7 a výše limitní sazby pro dvoutýdenní repo operace ČNB vyhlášené ve Věstníku ČNB a platné vždy k 1. dni příslušného kalendářního pololetí, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku; ve výroku VI. tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci 6/ Mgr. Petru Ž. částku 2 493 096 Kč s úrokem z prodlení 9,75 % p.a. za dobu od 1. 8. 2007 do 31. 12. 2007 a od 1. 1. 2008 zákonný úrok z prodlení ve výši, která v každém jednotlivém kalendářním pololetí trvání prodlení odpovídá v procentech součtu čísla 7 a výše limitní sazby pro dvoutýdenní repo operace ČNB vyhlášené ve Věstníku ČNB a platné vždy k 1. dni příslušného kalendářního pololetí, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku; ve výroku VII. tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobcům k rukám právního zástupce žalobců náhradu nákladů řízení ve výši 2 456 840 Kč, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku; ve výroku VIII. tak, že žalovaná je povinna zaplatit na účet „OS Praha 1“ náklady státu (znalečné) ve výši 13 531,97 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku. Opravným usnesením rozhodl, že rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 27. 4. 2020, č. j. 22 C 13/2008 - 703, se v záhlaví opravuje tak, že označení žalované č. 4. správně zní: „Ljuba N., narozená xxx, bytem Xxx, Xxx“ (výrok I.); ve výroku II. rozhodl, že rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 27. 4. 2020, č. j. 22 C 13/2008 - 703, se ve výroku IV. opravuje tak, že výrok správně zní: „Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni 4/ Ljubě N., narozené xxx, částku 2 106 610,00 Kč s úrokem z prodlení ve výši 9,75 % p.a. za dobu od 1. 8. 2007 do 31. 12. 2007 a od 1. 1. 2008 zákonný úrok z prodlení ve výši, která v každém jednotlivém kalendářním pololetí trvání prodlení odpovídá v procentech součtu čísla 7 a výše limitní sazby pro dvoutýdenní repo operace ČNB vyhlášené ve věstníku ČNB a platné vždy k 1. dni příslušného kalendářního pololetí, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku.“; ve výroku III. rozhodl, že

rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 27. 4. 2020, č. j. 22 C 13/2008 - 703, se ve výroku VIII. opravuje tak, že výrok správně zní: „Žalovaná je povinna zaplatit žalobci b) JUDr. Petru F. náhradu cestovních nákladů ve výši 30 115,72 Kč, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku.“; ve výroku IV. rozhodl, že rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 27. 4. 2020, č. j. 22 C 13/2008 - 703, se ve výrokové části opravuje tak, že se přidává výrok IX., který zní: „Žalovaná je povinna zaplatit na účet OS Praha 1 náklady státu (znalečné) ve výši 13 531,97 Kč, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku.“ Usnesením Městského soudu v Praze č.j. 11 Co 344/2020 – 795, ze dne 26. 10. 2020, bylo opravné usnesení potvrzeno, s tím, že ve výroku I. ve znění, že se jedná o žalobkyni d). Opravným usnesením ze dne 22. 1. 2021, č.j. 22 C 13/2008 - 823, soud I. stupně napadený rozsudek opravil ve výroku V. v souladu s protokolem o vyhlášení rozsudku tak, že částka činí 2 099 895 Kč (namísto 2 089 768 Kč) a ve výrocích I. - III., V. a VI. uvedl do souladu označení žalobců a) - c), e), f).

2. Takto rozhodl o žalobě, již se žalobci domáhali zaplacení peněžitého plnění /žalobce a) Ing. Zdeněk D. ve výši 2 881 668 Kč s přísl., žalobce b) JUDr. Pavel F. ve výši 2 670 225 Kč s přísl. po pravomocném zamítnutí žaloby o částku 3 070 Kč s přísl., žalobce c) RNDr. Josef M. ve výši 2 120 379 Kč s přísl., žalobce d) Jiří N. ve výši 2 106 610 Kč s přísl., žalobce e) Mgr. Petr Š. ve výši 2 099 895 Kč s přísl. po rozšíření žaloby o částku 10 127 Kč s přísl., žalobce f) Mgr. Petr Ž. ve výši 2 493 096 Kč s přísl.) na základě skutkových tvrzení, že nebýt rozhodnutí předsedy vlády ze dne 3. 4. 2003, jímž byli odvoláni ze svých funkcí členů Rady pro rozhlasové a televizní vysílání, které bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2007, sp. zn. 6 Ca 9/2007, byli by jejími členy až do konce svého funkčního období a měli by nárok na plat za jednotlivé měsíce od nezákonného odvolání do uplynutí jejich funkčního období, další plat a rozdíl mezi odchodným, které obdrželi, a které by dostali, dle zákona č. 236/1995 Sb. Odvolání proti rozsudku soudu I. stupně ze dne 25. 3. 2015, č.j. 22 C 13/2008 - 364, bylo v zamítavé části 3 070 Kč s příslušenstvím týkající se nároku žalobce b) JUDr. F. odmítnuto a ve zbytku byl tento rozsudek zrušen usnesením Městského soudu v Praze č.j. 11 Co 113/2016 - 439, ze dne 17. 6. 2016, a věc byla vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení. Dovolání žalobců bylo usnesením Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2017, č.j. 21 Cdo 5483/2016 - 488, ve znění opravného usnesení ze dne 30. 10. 2017, odmítnuto.
3. Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 5. 2007, č. j. 6 Ca 9/2007 - 130, zrušil pro nezákonnost rozhodnutí předsedy vlády ze dne 3. 4. 2003, č. j. 3028/03-KPV, kterým byli žalobci na základě návrhu Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, schváleného usnesením Poslanecké sněmovny ze dne 2. 4. 2003, č. 368, odvolání z funkce členů rady. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 18. 5. 2006, č. j. 22 Co 73/2006 - 86, potvrdil rozhodnutí soudu I. stupně, jímž byla v civilním řízení zamítnuta žaloba, kterou se žalobci domáhali, aby bylo určeno, že „žalobci jsou členy Rady pro rozhlasové a televizní vysílání“, „in eventum“, aby bylo určeno, že „okamžité zrušení pracovního poměru žalobců, odvoláním předsedou vlády podle § 7 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání ze dne 3. 4. 2003, je neplatné“ (dovolání proti tomuto rozhodnutí odvolacího soudu bylo zamítnuto rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 2. 9. 2008, sp. zn. 21 Cdo 1714/2007). Předseda vlády poté odvolal žalobce z funkce členů rady znovu (se zpětnými účinky), avšak i toto rozhodnutí bylo Městským soudem v Praze zrušeno (sp. zn. 7 Ca 214/2009). Rozhodnutím ze dne 17. 9. 2012, č. j. 10847/2012 - RSL, předseda vlády řízení o odvolání žalobců z funkce zastavil. Funkční období člena rady uplynulo žalobci a) dne xxx, žalobci b) dne xxx, žalobci c) dne xxx, žalobci d) dne xxx, žalobci e) dne xxx a žalobci f) dne xxx (správně má být „xxx“ – poznámka odvolacího soudu – viz vyjádření žalobců na č.l. 504 spisu). Ze znaleckého posudku znalce JUDr. Mikysky č. 2/2019

zjistil, že znalec dospěl k částkám, které se téměř shodují s výpočty žalobců, vycházejí z toho, že se jedná o pracovní právní nárok, a počítal jejich průměrný výdělek a jeho valorizaci za dobu trvání nároku na náhradu platu a odchodné, jehož výši určil.

4. Po právní stránce soud I. stupně souzenou věc odůvodnil vycházejí z rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 5483/2016 v této věci a shrnul, že projednávanou věc je třeba posuzovat – vzhledem k tomu, že se žalobci domáhají náhrady platu za období od 3. 4. 2003 do uplynutí jejich funkčního období - podle zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění účinném do 1. 7. 2007 (dále jen „ZRTV“) a podle zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do 31. 12. 2006. Nárok posoudil dle § 7 odst. 1 a dovedl, že na členy rady se nevztahuje zákoník práce přímo; na členy rady se vztahují ustanovení zákoníku práce jen v případě, pokud ZRTV nestanoví jinak (srov. § 10 odst. 1 ZRTV). Protože Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 5. 2007, č. j. 6 Ca 9/2007 - 130, zrušil pro nezákonnost rozhodnutí předsedy vlády ze dne 3. 4. 2003, č. j. 3028/03-KPV, byli žalobci odvoláni z funkce neplatně. Zrušení rozhodnutí předsedy vlády, jímž bylo žalobcům sděleno, že jsou odvoláni z funkce, má účinky ex tunc, a proto jejich funkce trvala od jmenování až do uplynutí jejich funkčního období. Protože na nároky žalobců nelze vztáhnout právní úpravu nároků z neplatného rozvázání pracovního poměru uvedenou v ustanovení § 61 a násl. zákoníku práce, neboť neplatnosti jejich odvolání z funkce se nelze domáhat žalobou podle ustanovení § 64 zákoníku práce, je nutné období od odvolání z jejich funkce do zrušení rozhodnutí o tomto odvolání považovat za překážku v práci na straně zaměstnavatele, za niž žalobcům náleží náhrada platu a odchodného (srov. § 130 odst. 1 zákoníku práce a § 10 odst. 2 ZRTV). Jednotlivé platové nároky žalobců se promlčovaly ve tříleté promlčecí lhůtě (srov. § 261 odst. 1 zákoníku práce a § 263 odst. 1 zákoníku práce). Soud I. stupně uzavřel, že nároky žalobců promlčeny nejsou, s argumentací, že i přes délku lhůty mezi odvoláním žalobců z funkce (v dubnu 2003) a podáním žaloby (28. 1. 2008), žalobci nemohli mít do zrušení rozhodnutí předsedy vlády žádný nárok na plat, tudíž nemohla běžet promlčecí doba, a nárok se jim nemohl promlčovat, neboť neexistoval. Vyšel přitom z presumpce správnosti správních aktů, když i nezákonné rozhodnutí má účinky, dokud není zrušeno. Žalobci mohli uplatnit nárok až po doručení rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 6 Ca 9/2007, ze dne 24. 5. 2007, jednotlivým žalobcům, a podali-li žalobu v lednu 2008, nemohla tříletá promlčecí doba uplynout. Zohlednil, že u žalobce e) žalovaná v podstatě uznala, že by plat měl být vyplacen, tím, že provedla opravu v evidenci ČSSZ po zjištění, že je evidována doba sociálního pojištění bez zohlednění doby od jeho odvolání z funkce do doby uplynutí mandátu. Toto období je zohledněno u žalobců při výpočtu starobního důchodu, ačkoli jim nebyl vyplacen plat ani jeho náhrada. O výši nároku rozhodl dle znaleckého posudku, při vyčíslení bylo postupováno dle zákona č. 236/1995 Sb. Ohledně počátku prodlení dovedl, že žalobci uplatnili žádost o náhradu dne 24. 7. 2007 u předsedy vlády, výši stanovil dle § 517 obč. zák. a § 256 odst. 2 zák. č. 65/1968 Sb. v tehdejší znění. Vyjádřil se hypoteticky i ke stavu, že nárok je promlčen, a shledal, že vznesená námitka promlčení je v rozporu s dobrými mravy, neboť se žalobci soustavně domáhali svých práv, byli v dobré víře a měli legitimní očekávání, podali žalobu k Obvodnímu soudu pro Prahu 10 jako pracovní právní nárok, nelze jim klást k tíži vývoj judikatury. Odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 76/17, stát vystupoval jako veřejnoprávní korporace a žalobci neměli důvod mu nedůvěřovat. O nákladech státu rozhodl dle § 148 odst. 1 o. s. ř. a o nákladech řízení dle § 142 odst. 1 o. s. ř.
5. Proti napadenému rozsudku podala odvolání žalovaná a navrhla jej zrušit a věc vrátit soudu I. stupně k dalšímu řízení. Namítá nepřezkoumatelnost rozsudku, nesprávné označení účastníků a jeho odůvodnění v rozporu s § 157 odst. 2 o. s. ř. I přes závěr Nejvyššího soudu, který žalovaná považuje též za návodný pro žalobce (a z toho vyplývající porušení práva na spravedlivý proces), nesouhlasí s právní kvalifikací sporu jakožto pracovní právní nárok, když žalobci

od počátku sporu nárok kvalifikovali jako nárok na náhradu škody způsobenou nezákonným rozhodnutím dle zákona č. 82/1998 Sb., pro ten případ je zvolena nesprávná organizační složka státu a ve věci mělo vystupovat Ministerstvo financí dle § 6 odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb. Má za to, že rozhodnutí předsedy vlády ze dne 3. 4. 2003, č.j. 3028/03-KPV, bylo zrušeno pro vady řízení dle § 78 odst. 1 s. ř. s., a není naplněn předpoklad pro uplatnění nároku, škoda spočívající v ušlém zisku žalobcům nevznikla, neboť se nemohli důvodně domnívat, že jim bude poskytován plat. V případě, že by věc měla být projednávána jako pracovněprávní spor, nemělo se jednat o otázku poskytnutí náhrady platu za překážky v práci na straně zaměstnavatele dle § 130 zák. č. 65/1965 Sb., na což lze usuzovat z dikce § 10 odst. 1 ZRTV. Žalovaná vznesla z opatrnosti i námitku směřující ke snížení poskytované náhrady ve smyslu § 61 odst. 2 zákoníku práce týkající se doby přesahující 6 měsíců, vytýká soudu I. stupně, že vůbec nezkoumal, z jakého důvodu se žalobci do práce nezapojili. Za nepřezkoumatelné považuje rozhodnutí o příslušenství, absentuje zdůvodnění data počátku prodlení a není patrné, jakým způsobem soud I. stupně dospěl k uvedeným sazbám, neurčil ani, z jaké částky mají být úroky počítány. Soud I. stupně se nevypořádal s argumentací, týkající se uplatněné námítky promlčení rozporné s dobrými mravy; rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 1042/2017 považuje za nepřijatelný, když soud I. stupně přehlíží jeho celkový kontext. Žalovaná má v případě právního posouzení sporu jako pracovněprávního za to, že nárok na náhradu platu je promlčen z důvodu jeho včasného neuplatnění u soudu. Trvá na tom, že náhrada mzdy měla být poskytována dle § 61 zákoníku práce a žalobu bylo třeba dle § 64 uplatnit u soudu ve lhůtě do 2 měsíců ode dne, kdy mělo dojít k zániku právního vztahu, tedy do 3. 6. 2003. Žalobci tak sice učinili, avšak domáhali se pouze určení neplatnosti zániku vztahu a nikoli náhrady mzdy, proto jsou nároky za období od okamžiku odvolání žalobců z funkcí členů rady do 28. 1. 2005 promlčeny. Žalobci mohli svůj nárok uplatnit poprvé dnem následujícím po dni jejich odvolání z funkcí členů rady. Vytýká soudu I. stupně, že v určitých částech přejímá argumentaci žalobců, zásadně nesouhlasí s argumentací, že opravou evidence ČSSZ u Mgr. Petra Š. uznala, že by žalobci měl být za dané období vyplácen plat. Poukázala na to, že řízení je průtahové, soud přispěl k průtahům řízení a růstu úroků z prodlení (spis byl znalci zaslán dne 25. 6. 2018, avšak znalec dodal posudek až 30. 5. 2019 a soud I. stupně nařídil jednání až na 18. 12. 2019). Vytýká soudu I. stupně, že rozsudek obsahuje množství stylistických a pravopisných chyb a vzbuzuje pochybnosti o řádnosti a pečlivosti v přípravě rozhodnutí. V doplnění odvolání namítá nesprávný matematický výpočet nákladů řízení u jednotlivých žalobců vycházející z nesprávného počtu úkonů, kdy zejména u Jiřího N. není zřejmé, zda úkony vůbec proběhly. Sporuje provedenou poradou s klienty ze dne 27. 5. 2009 a 30. 12. 2009. Má za to, že byla zkrácena na svých právech tím, že se soud I. stupně nevypořádal s uplatněnou námitkou rozpornosti s dobrými mravy, když žalobci spoluzaložili důvody pro odpovědnost státu, která vyústila v arbitrážní řízení, jehož následkem byla výplata odškodnění v řádu miliard.

6. Žalobci k odvolání žalované navrhli napadený rozsudek potvrdit. Vysvětlili, že byli v roce 2003 odvolání ze svých funkcí ve zjevné souvislosti s prohranou mezinárodní arbitráží ve věci TV Nova, leč fakticky bez udání důvodů. Soudy odvolání žalobců z rady zrušily v roce 2007 pro jeho nezákonnost, členství jim tak skončilo až uplynutím funkčního období, a uplatnili pouze součet nevyplacených platů a odchodné, nezahrnuli do nároku ani morální újmu, kterou utrpěli medializací. Chyby v psaní nezpůsobují nepřezkoumatelnost rozhodnutí. K námitce nesprávného právního posouzení věci odkázali na rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 11 Co 113/2016, jakož i Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 5483/2016, když se jedná o pracovněprávní spor a na nároky žalobců nelze vztáhnout právní úpravu z neplatného rozvázání pracovního poměru dle § 61 a násl. zákoníku práce, a je nutné období od odvolání z funkce do doby zrušení rozhodnutí o odvolání považovat za překážku v práci na straně zaměstnavatele, za níž žalobcům náleží náhrada platu a odchodného (§ 130 odst. 1 zákoníku práce a § 10 odst. 2 ZRTV), jakákoli další polemika žalované je zbytečná. V pracovněprávních vztazích jedná za stát

příslušná organizační složka státu, již je žalovaná (§ 8 odst. 2 zák. č. 65/1965 Sb. a § 9 zák. č. 262/2006 Sb). Otázka snížení náhrady byla již posouzena, sama žalovaná odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1741/2007, v němž byla vyloučena aplikovatelnost § 61 a násl. zákoníku práce, a v rozhodnutí týkající se souzené věci sp. zn. 21 Cdo 5483/2016 byl názor žalované výslovně odmítnut, žalovaná si vybírá izolovaná ustanovení zákoníku práce, avšak obecné soudy neposoudily nárok jako nárok na náhradu mzdy v případě neplatného rozvázání pracovního poměru (§ 69 odst. 2 zák. č. 262/2006 Sb.), ale jako právo na náhradu platu dle § 130 zák. č. 65/1965 Sb. Nadto se zákon č. 262/2006 Sb. na pracovní poměry žalobců nepoužije (rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 560/2011). Ohledně prodlení uvádí, že jde o prodlení státu, nikoli rady, proto ke vniku prodlení vede i uplatnění nároku u nepříslušné organizační složky (§ 14 odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb.) Formulace výroku o úroku z prodlení vychází ze stanoviska Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 202/2005 a shledá-li odvolací soud nezbytnost doplnění slov „do zaplacení“, může sám změnit napadené rozhodnutí, absence tohoto údaje nečiní rozhodnutí materiálně nevykonatelným (rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1720/2004), a postačí i odkaz na zákonné úroky z prodlení (sp. zn. 20 Cdo 5424/2016). Soud I. stupně se zabýval souladem námitky promlčení s dobrými mravy pouze hypoteticky, avšak v souladu s citovanou judikaturou. Názor žalované o nesprávném posouzení promlčení je založen na tom, že se po právní stránce má jednat o náhradu mzdy v případě neplatného rozvázání pracovního poměru, avšak tuto argumentaci soudy odmítly. Nárok nemohl vzniknout dříve, než byla zrušena správní rozhodnutí o odvolání žalobců z funkcí, do té doby mít žádné právo nemohli, neboť nevznikla povinnost žalované plnit, proto podali-li žalobu na počátku roku 2008, k uplynutí promlčecí doby nedošlo. Převzetí argumentace žalobců není bez dalšího vada rozhodnutí.

7. Žalobce b) JUDr. F. ve vyjádření zrekapituloval, že žalovaná je kolektivním orgánem, který rozhoduje kolektivně přijatým usnesením po předchozím projednání dotčené problematiky a procedura rozhodování je upravena zákonem č. 231/2000 Sb. Odkázal na argumentaci svého právního zástupce. Popsal průběh řízení, odvolání odmítá, rozporuje, neboť neobsahuje žádné nové rozhodné skutečnosti. Konstatuje, že určení úroků, doba i konkrétní výše se odvíjí od zákona a od res iudicatae o době mandátu žalobců a dané skutečnosti jsou opřeny o znalecký posudek co do výše platů i dobu trvání mandátů. Žalobci prokázali, že k promlčení nároku nedošlo. Má za to, že učinila-li žalovaná v průběhu řízení nesporným okamžik zániku funkce, od doby, od níž je počítán nárok, do zániku funkce uplynutím funkčního období, pak takové projevy vůle žalované nepochybně prezentují i uznání závazku žalované. Žalobci byli již od června 2003 v dobré víře a legitimním očekávání, že jejich ochrana práv je důvodná. V dalších dvou doplněních zrekapituloval významné skutečnosti svědčící v neprospekch žalované.
8. V replice k vyjádření žalobce b) žalovaná uvedla, že si zachovává svůj autonomní názor, že se nejedná o spor pracovněprávní. Žalobce b) pomíjí, že veškeré události předcházející vydání rozhodnutí správními soudy byla řešena na půdě Poslanecké sněmovny, resp. rozhodnutím předsedy vlády, tedy mimo jakoukoli sféru žalované, která byla jeho rozhodnutím vázána. Zopakovala dosavadní argumentaci včetně odvolacích námitek.
9. Žalobci v podání ze dne 24. 3. 2021 uvedli, že počet úkonů právní služby přiznaný soudem I. stupně odpovídá skutečně provedeným úkonům, porad s klienty bylo více, schůzek dne 7. 5. 2009 a 30. 12. 2009 se účastnili všichni klienti, což potvrdili. Namítá-li žalovaná, že nárok by mohl být v rozporu s dobrými mravy, mají za to, že nárok na náhradu mzdy při překážkách na straně zaměstnavatele nemůže být v rozporu s dobrými mravy, a míří-li

žalovaná na § 7 odst. 2 zákoníku práce, neodpovídají tomu skutková tvrzení. Má-li žalovaná dojem, že žalobci odpovídají za škodu, měla svůj nárok včas uplatnit a započíst.

10. Žalobce b) v podání ze dne 30. 3. 2021 vytýká advokátu žalované, že se snaží zpochybnit náklady za úkony v souvislosti se zastoupením původního žalobce N., a vytýká mu polemiku o tom, zda úkony proběhly; má-li na mysli účast na poradách, pak se žalobce b) osobně účastnil všech porad s jejich právním zástupcem, na nichž žalobce N. rovněž byl. Pokud toto chce žalovaná vyvrátit, nechť předloží důkazy. Advokát žalované se snaží poškodit práva žalobců, fabuluje-li, že žalobci měli spoluzaložit důvody pro odpovědnost státu, která vyústila v arbitrážní řízení; sama žalovaná ve věci o náhradu zatím neučinila žádný právní úkon.
11. Odvolací soud zopakoval dokazování znaleckým posudkem znalce JUDr. Mikysky č. 2/2019 a zjistil, že v případě žalobce RNDr. Josefa M. znalec vycházel z období od 12. 4. 2003 do 8. 7. 2006, za které náleží náhrada platu v celkové výši 1 991 569 Kč, ušlý plat ve výši 73 085 Kč a rozdíl v odchodných ve výši 32 500 Kč, tj. celkem 2 097 154 Kč.
12. Právní zástupce žalobců při odvolacím jednání uvedl, že znalec nesprávně pracoval s datem doručení rozsudku převzatým z nároku u Mgr. Š.. Žalovaná uvedla, že považuje výpočet vyčíslený znalcem za správný.
13. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně z podnětu podaného odvolání včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, podle § 212 a § 212a o. s. ř. a shledal odvolání žalované důvodné jen v nepatrné části.
14. Napadený rozsudek není z pohledu závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2543/2011, uveřejněném pod číslem 100/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, zjevně nepřezkoumatelný.
15. Po doplněném dokazování ohledně nároku žalobce c) odvolací soud vyšel ve zbytku ze skutkových zjištění soudu I. stupně, který věc správně právně posoudil, a odvolací soud se s jeho právními závěry ztotožňuje, jak bude rozvedeno níže. Neztotožňuje se však s výpočtem nákladů řízení.
16. Odvolací soud vychází ze zjištění, že žalobci jakožto členové Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“), byli odvoláni z funkce rozhodnutím předsedy vlády ČR ze dne 3. 4. 2003, č.j. 3028/03-KPV, které bylo zrušeno pro nezákonnost rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2007, č.j. 6 Ca 9/2007 - 130, který nabyl právní moci dne 27. 6. 2007 (po uplynutí funkčního období všech členů Rady), řízení o návrhu na jejich odvolání bylo posléze zastaveno. Ze znaleckého posudku, nesporných tvrzení o datu zániku funkce a žalobních tvrzení o doručení rozhodnutí ze dne 3. 4. 2003, č.j. 3028/03-KPV (podání žalobců na čl. 22 spisu ze dne 21. 4. 2008; u žalobce RNDr. M. - 11. 4. 2003), vyplývají následující skutečnosti:

	Zánik funkce	Doruč. rozh.	Uplatněná částka Kč	Znalecký posudek	Plat Kč	Další plat Kč	Odchod. Kč
Ing. D.	xxx	7.4.03	2 881 668	2 881 669	2 597 919	69 750	214 000

JUDr. F.	xxx	8.4.03	2 670 225	2 670 226	2 432 976	69 750	167 500
RNDr. M.	xxx	11.4.03	2 120 379	2 097 154	1 991 569	73 085	32 500
N./á	xxx	9.4.03	2 106 610	2 106 611	1 981 361	69 750	55 500
Mgr. Š.	xxx	18.4.03	2 099 895	2 099 895	1 994 310	73 085	32 500
Mgr.Ž.	xxx	7.4.03	2 493 096	2 493 096	2 274 846	69 750	148 500

17. Na členy Rady se podle § 10 odst. 1 zák. č. 231/2001 Sb. vztahují ustanovení zákoníku práce, nestanoví-li zákon jinak. Bylo-li rozhodnutí ze dne 3. 4. 2003 zrušeno, byli žalobci odvoláni z funkce neplatně a k obnovení jejich funkce došlo od počátku ex tunc, jak vyslovil Nejvyšší soud v usnesení ze dne 28. 6. 2017, č.j. 21 Cdo 5483/2016 - 488, týkající se souzené věci, a proto jejich funkce trvala od jmenování až do uplynutí jejich funkčního období. Období od odvolání z funkce do zrušení rozhodnutí o tomto odvolání je třeba považovat za překážku v práci dle § 130 odst. 1 zák. č. 65/1965 Sb., zákoníku práce ve znění účinném do 31. 12. 2006, dále jen „zákoník práce“, /u žalobců a) a b) v době od 1. 1. 2007 do uplynutí jejich funkce též dle § 208 zák. č. 262/2006 Sb./ a § 10 odst. 2 zák. č. 231/2001 Sb. ve znění účinném do 1. 7. 2007 (dále jen ZRTV), a nebyl-li jim dle zákona č. 236/1995 Sb. vyplácen plat, další plat a odchodné v plné výši, je nutné jejich nárok posoudit po právní stránce jako pracovněprávní spor o úhradu těchto platových nároků. Tyto závěry byly vysloveny již v usnesení odvolacího soudu ze dne 17. 6. 2016, č.j. 11 Co 113/2016 - 439, na které odvolací soud pro stručnost odkazuje, nebyly zpochybněny, a závazný právní názor vyložil v citovaném usnesení ze dne 28. 6. 2017, č.j. 21 Cdo 5483/2016 - 488, i Nejvyšší soud. Žalovaná nepřináší žádnou novou argumentaci, která by mohla právní posouzení věci zvrátit. Náleží-li subjektu nárok z pracovněprávního vztahu, nelze se téhož nároku domáhat z titulu náhrady škody dle zvláštního předpisu, tedy zákona č. 82/1998 Sb.
18. V pracovněprávních vztazích žalobců jedná za stát (a je příslušnou organizační složkou) Rada pro rozhlasové a televizní vysílání, jakožto zaměstnavatel (§ 8 odst. 2 zák. č. 65/1965 Sb., § 9 zák. č. 262/2002 Sb.). Nejedná-li se o nárok z neplatného rozvázání pracovního poměru podle § 61 zák. č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, neboť neplatnosti jejich odvolání z funkce se nelze domáhat žalobou podle § 64 zákoníku práce, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 2. 9. 2008 ve věci žalobců, sp. zn. 21 Cdo 1714/2007, nemůže obstát odvolací námítka žalované ohledně snížení náhrady dle § 61 odst. 2 zákoníku práce, jak uvedl ostatně Nejvyšší soud v usnesení č.j. 21 Cdo 5483/2016 - 488, protože se jedná o právo na náhradu platu dle § 130 zákoníku práce. Z toho též vyplývá, že ani případný jiný výkon práce v pracovněprávním vztahu či samostatná výdělečná činnost odvolaných členů Rady nárok na náhradu platu nevylučují. Soud I. stupně proto nepochybil, nezkoumal-li, jakou činnost v mezidobí žalobci vykonávali.
19. Promlčení a splatnost: Jednotlivé platové nároky žalobců se promlčovaly ve tříleté promlčecí lhůtě dle § 261 odst. 1 a § 263 odst. 1 zákoníku práce. Bylo-li rozhodnutí předsedy vlády ČR ze dne 3. 4. 2003, č.j. 3028/03-KPV, zrušeno pro nezákonnost rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2007, č.j. 6 Ca 9/2007 - 130, který nabyl právní moci dne 27. 6. 2007, je tento okamžik počátkem promlčecí doby a zároveň dobou, kdy vznikl žalobcům nárok a nastala jeho splatnost. Rozhodnutí Městského soudu v Praze ve věci 6 Ca 9/2007 je konstitutivní s účinky ex tunc, což znamená, že žalobcům obživly funkce od počátku, jako kdyby odvolání nebyli; avšak až poté, co jim již uplynulo funkční období. Do právní moci

tohoto rozsudku, tj. 27. 6. 2007, žádné nároky neexistovaly. Kdyby bývali žalobci uplatnili nárok u soudu dříve, žaloba by byla zamítnuta pro neexistenci nároku. Není důvodná odvolací argumentace, že již okamžikem odvolání z funkce počala u každého měsíčního nároku běžet promlčecí doba, a tudíž že tyto jsou do 27. 1. 2005 promlčeny (u neexistujícího nároku nemůže promlčecí doba běžet). Uplatnili-li žalobci nárok žalobou dne 28. 1. 2008, uplatnili jej v tříleté promlčecí době, jejíž běh započal dne 27. 6. 2007. Protože nárok není ani částečně promlčen, je nadbytečné se zabývat tím, zda je či není žalovanou uplatněná námitka v rozporu s dobrými mravy, byť toto soud I. stupně i jen hypoteticky řešil. Okamžikem nabytí právní moci rozsudku ve věci 6 Ca 9/2007 dne 27. 6. 2007 nastala i splatnost nároku a v souvislosti s tím i počátek prodlení ve smyslu § 517 obč. zák.

20. K výši nároku: Náhrada za období od odvolání z funkce do zrušení rozhodnutí (resp. do skončení funkčního období), dále jen „předmětné období“ dle § 130 zákoníku práce žalobcům nebyla vyplacena (vyjma části odchodného, jejíž výši učinili nespornou). Ačkoli nárok vyplývá ze zákona, s ohledem na složitost výpočtu byl vypracován znalecký posudek, jehož závěry co do výše jednotlivých nároků žalovaná nezpochybňovala. Předmětná období u jednotlivých žalobců jsou pro přehlednost vymezena ve výše uvedené tabulce, a vycházejí jednak z žalobních tvrzení (podání žalobců ze dne 21. 4. 2008, z něhož mj. vyplývá, že RNDr. M. bylo doručeno rozhodnutí dne 11. 4. 2003 a jeho členství by zaniklo uplynutím doby dne xxx – č.l. 29 spisu), jednak z nesporných tvrzení ohledně skončení funkčního období. Není pravdou, že znalec vycházel nesprávně z data doručení rozhodnutí u RNDr. M. a zaměnil jej za doručení u Mgr. Š.. Znalec vycházel ze zadání znaleckého úkolu, ten koresponduje s žalobními tvrzeními ohledně data doručení rozhodnutí o odvolání (č.l. 22 – 30 spisu); trvání funkčního období vyplývá z tabulky vyplacených částek, kterou měl znalec k dispozici, a je přílohou spisu, jakož i tabulky na č.l. 330 – 331 spisu. Výši jednotlivých nároků znalec vyčíslil shodně s žalobním návrhem u žalobců e) po změně žaloby a žalobce f). U žalobců a), b), u původního žalobce N. dospěl k částce ve výši o 1 Kč vyšší než tito žalobci požadovali, soud I. stupně tak správně přiznal požadovanou částku, vázán žalobním návrhem dle § 153 odst. 2 o. s. ř., a proto v tomto rozsahu odvolací soud napadený rozsudek jako věcně správný potvrdil dle § 219 o. s. ř. Tomu tak nebylo v případě žalobce c), jehož nárok znalec vyčíslil v součtu částkou 2 097 154 Kč, sestávající z náhrady platu ve výši 1 991 569 Kč za období od dubna 2003 v poměrné části do července 2006 v poměrné části, dále z ušlého dalšího platu v celkové výši 73 085 Kč, a rozdílu mezi odchodným, které již obdržel, a které by býval obdržel, ve výši 32 500 Kč, (tj. o 23 225 Kč nižší než RNDr. M. požadoval), proto odvolacímu soudu nezbylo než napadený rozsudek v této části změnit dle § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. a žalobu co do této částky zamítnout; ve zbytku jej jako věcně správný potvrdil dle § 219 o. s. ř. (výrok I.).
21. K prodlení: jak již bylo uvedeno výše, prodlení žalované nemohlo nastat dříve než splatnost nároku, tj. po právní moci zrušujícího rozsudku ve správním soudnictví. Soud I. stupně proto nepochybil, uložil-li žalované zaplatit úrok z prodlení dle § 517 odst. 2 obč. zák. ve znění do 31. 12. 2013 ve výši dle § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb. ve znění nařízení č. 163/2005 Sb. do 30. 6. 2010. Do 27. 4. 2005 se úrok z prodlení odvíjel od diskontní sazby, avšak od 28. 4. 2005 se odvíjí od reposazby, která v každém jednotlivém kalendářním pololetí trvání prodlení odpovídá v procentech součtu čísla 7 a výše limitní sazby pro dvoutýdenní repo operace ČNB vyhlášené ve Věstníku ČNB a platné vždy k 1. dni příslušného kalendářního pololetí. Soud I. stupně opomněl přiznat úrok z prodlení „až do zaplacení“, jeho pochybení odvolací soud napravil. Soud I. stupně nepochybil, formuloval-li povinnost zaplatit příslušenství, aniž by pro každé jednotlivé pololetí stanovil konkrétní výši úroku z prodlení, tento způsob je přípustný, jak vyslovil Nejvyšší soud ve stanovisku sp. zn. Cpjn 202/2005, na které žalobci správně odkazují. Nad rámec je třeba uvést, že k 1. 7. 2010 bylo nařízení vlády

novelizováno nařízením vlády č. 33/2010 Sb., avšak došlo-li k prodlení před 1. 7. 2010, jako tomu bylo v souzené věci, řídí se výpočet úroku z prodlení dosavadními předpisy. Pro úplnost odvolací soud uvádí, že od 1. 7. 2013 došlo ke změně stanovení úroku z prodlení (reposazba zvýšená o 8 %), která se pro souzenou věc neuplatní. Argumentace žalobců, že ke vzniku prodlení vede i uplatnění nároku u nepříslušné organizační složky, není pro souzenou věc přílehlavá. Nejedná se totiž o náhradu škody dle zákona č. 82/1998 Sb., nýbrž o pracovníprávní nárok. Splatnost pracovníprávních nároků je dána ze zákona, aniž by se žalobci museli jeho přiznání domáhat výzvou u zaměstnavatele. Nastal-li počátek prodlení po právní moci rozsudku, tj. v červnu 2007, a žalobci požadují přiznat příslušenství až od 1. 8. 2007, soud I. stupně rozhodl správně vázán jejich návrhem dle § 153 odst. 2 o. s. ř. a contrario, a výši úroku z prodlení přiznal ve správné výši, která ve druhém pololetí roku 2007 činí 9,75 %. Z výše uvedených důvodů odvolací soud napadený rozsudek ohledně příslušenství dle § 219 o. s. ř. potvrdil a formulačně u každého z žalobců upřesnil s tím, že tato povinnost svědčí žalované až do zaplacení.

22. Odvolací soud se ztotožňuje s odvolací námitkou vztahující se k nákladům řízení. Soud I. stupně neurčil správně jejich výši, vycházejí z podkladů právního zástupce, a nesprávně jejich součet uložil žalované zaplatit jediným výrokem, ačkoli měl postupovat tak, že každému ze žalobců coby samostatných společníků přizná jejich náhradu samostatnými částkami (jež vyplývají z odůvodnění rozsudku, avšak v nesprávné výši). Žalobci a), d) – f) byli ve věci plně úspěšní, a proto mají dle § 142 odst. 1 o. s. ř. nárok na přiznání náhrady nákladů řízení před soudem I. stupně v plné výši. Neúspěch žalobce b) spočívá v částečném zpětvzetí žaloby jen o částku 3 070 Kč s přísl., proto má nárok na plnou náhradu nákladů řízení (§ 146 odst. 2 věta první a § 142 odst. 1 o. s. ř.). Žalobce byl neúspěšný pouze v nepatrné části představující 1 %, a proto má nárok na náhradu nákladů řízení v plné výši dle § 224 odst. 1, 2 a § 142 odst. 3 o. s. ř. Není důvodná argumentace žalobce b), že JUDr. Hromádka není zmocněn žalovanou zastupovat, jeho zmocnění vyplývá z plné moci, která mu byla řádně udělena osobou oprávněnou za žalovanou jednat. Právní zástupce žalobců vykonal v řízení před soudem I. stupně u každého z žalobců 23,5 úkonu - příprava a převzetí zastoupení, žaloba, vyjádření ze dne 21. 4. 2008, ústní jednání dne 12. 6. 2009, dne 14. 7. 2010, návrh na pokračování v řízení (0,5 úkon), ústní jednání dne 10. 10. 2012, vyjádření ze dne 30. 11. 2012, ústní jednání dne 12. 12. 2012 od 9,00-11,50 h (2 úkony), odvolání proti usnesení o místní nepřislušnosti (0,5 úkon), ústní jednání dne 27. 11. 2013 (2 úkony), vyjádření ze dne 27. 1. 2014, ústní jednání dne 26. 1. 2015, závěrečný návrh ze dne 9. 3. 2015, ústní jednání dne 25. 3. 2015; dále v původním odvolacím řízení – vyjádření k odvolání (č.l. 411 spisu); v dovolacím řízení – dovolání včetně jeho doplnění (1 úkon); v řízení před soudem I. stupně po dovolacím řízení – ústní jednání dne 28. 3. 2018, otázky znalci (0,5 úkon), vyjádření ke znaleckému posudku ze dne 28. 6. 2019, ústní jednání dne 18. 12. 2019, závěrečný návrh a ústní jednání dne 27. 4. 2020. Odvolací soud nepřihlížel k vyjádření ze dne 13. 7. 2010 (které nebylo součástí spisu; i kdyby bylo bývalo předloženo, bylo možno jej přednést při ústním jednání dne 14. 7. 2010). Odvolací soud se ztotožnil s odvolací námitkou žalované, že nelze přiznat jako úkon právní služby konání porad účastníků u jejich právního zástupce dne 27. 5. 2009 a dne 30. 12. 2009 jednak proto, že dle § 11 odst. 1 písm. c) vyhl. č. 177/1996 Sb. musí jít o poradu přesahující jednu hodinu, jednak proto, že jejich konání nebylo v řízení vůbec prokázáno, a to i přesto, že žalobci byli upozorněni na tuto skutečnost ve zrušujícím usnesení Městského soudu v Praze č.j. 11 Co 113/2016 - 439. Transparentním způsobem doložení konání porady advokáta s klientem je např. protokol o poradě podepsaný klientem, taková listina ve spisu absentuje, a nelze ji nahradit emailovým potvrzením advokáta na č.l. 694 spisu (z něhož navíc nevyplývá, že by šlo o poradu přesahující 1 hodinu), jímž pro účely cestovního žalobce b) dosvědčil, že se klient porady účastnil. Ke shora uvedeným úkonům ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a), d), g), k), a odst. 2 písm. c), odst. 3 (otázky znalci a návrh na

pokračování řízení) vyhl. č. 177/1996 Sb. náleží právnímu zástupci rovněž náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 1, 4 cit. vyhl. ve výši 300 Kč, společná pro všechny žalobce (§12 odst. 4 cit. vyhl.), tzn. v případě 6 žalobců se jedná o jednu šestinu tj. částku 50 Kč (srov. rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 62 Co 5/2001 či rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1610/2014). Nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 529/16 se v bodu 17 sice problematiky dotýká, avšak závazně ji nijak neřeší. Dále náleží právnímu zástupci žalobců 21 % DPH dle § 137 odst. 3 o. s. ř. Protože právní zástupce zastupoval v řízení 6 žalobců, náleží mu odměna dle § 7 bod 6 ve spojení s § 12 odst. 4 cit. vyhl., snížená u každého žalobce o 20 %. V případě žalobce b) došlo v důsledku zpětvzetí žaloby k částečnému zastavení řízení, avšak na výši odměny to nemělo vliv, neboť i při rozdílných tarifních hodnotách činí odměna 19 020 Kč, snížená o 20 % pak 15 216 Kč. V případě žalobce e) je třeba rozdělit řízení na část před změnou žaloby a po ní (ústní jednání dne 28. 3. 2018 a násl.), kdy v prvním případě odvolací soud vychází z tarifní hodnoty 2 089 768 Kč, tj. 16 660 Kč, resp. odměny snížené o 20 % ve výši 13 328 Kč a po změně žaloby z tarifní hodnoty 2 099 895 Kč, tj. odměny 16 700 Kč, snížené o 20 % ve výši 13 360 Kč. Každému z žalobců náleží soudní poplatek za dovolání ve výši po 10 000 Kč, který soud I. stupně opomněl při výpočtu zohlednit.

23. K výši náhrady nákladů řízení před soudem I. stupně u jednotlivých žalobců:

- u žalobce a) činí tarifní hodnota 2 881 668 Kč, odměna 19 860 Kč, snížená o 20 % částku 15 888 Kč, tzn. odměna za 23,5 úkonu x 15 888 Kč, dále náhrada hotových výdajů 25 (z toho 3 půlúkony) x 50, a DPH ve výši 78 669,78 Kč, tj. náklady právního zástoupení ve výši 453 287,78 Kč, k nimž je třeba připočítat soudní poplatek za dovolání ve výši 10 000 Kč, tedy náklady řízení ve výši 463 287,78 Kč,

- u žalobce b) činí tarifní hodnota 2 673 295 Kč (do 27. 3. 2018), poté 2 670 225 Kč, avšak na výslednou odměnu tento nepatrný rozdíl nemá vliv, odměna je ve výši 19 020 Kč, snížená o 20 % představuje částku 15 216 Kč, tzn. odměna za 23,5 úkonu x 15 216 Kč, dále náhrada hotových výdajů 25 (z toho 3 půlúkony) x 50, a DPH ve výši 75 353,46 Kč, tj. náklady právního zástoupení jsou ve výši 434 179,46 Kč, k nimž je třeba přičíst soudní poplatek za dovolání ve výši 10 000 Kč. Žalobci b) náleží též cestovné dle § 137 odst. 1 o. s. ř. Na rozdíl od soudu I. stupně odvolací soud nepřiznal cestovné k poradám u právního zástupce dne 27. 5. 2009 a dne 30. 12. 2009, neboť účastník má nárok jen na jízdné do místa, kde se koná soudní jednání (§ 30 odst. 1 vyhl. č. 37/1992 Sb.). Ačkoli ze spisu nevyplývá předchozí souhlas soudu I. stupně s použitím vlastního motorového vozidla, vyšel odvolací soud z přiznání cestovného podle zákoníku práce. Soudu I. stupně je třeba vytknout, že sám takto výpočet neprovedl a při rozhodování o výši částky vycházel jen z tvrzení žalobce b). Z technického průkazu odvolací soud zjistil, že žalobce b) vykonal cesty k ústním jednáním osobním automobilem Nissan, jehož průměrná spotřeba benzín 95 činí 8,57 l/100 km, z Brna do Prahy a zpět po 400 km. Dle § 157 odst. 3 zák. č. 262/2006 Sb. náleží žalobci b) za každý 1 km jízdy základní náhrada a náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu. Při výpočtu cestovného odvolací soud vycházel dále z § 157 odst. 4 písm. b) zákoníku práce ve spojení s přísl. vyhláškou pro jednotlivá období. K ústnímu jednání dne 12. 6. 2009 - z vyhlášky č. 451/2008 Sb. Sazba základní náhrady za užití silničních motorových vozidel za 1 km činí podle § 1 písm. b) cit. vyhl. 3,90 Kč a výše průměrné ceny za litr pohonné hmoty je podle § 4 odst. 1 písm. b) cit. vyhl. 26,80 Kč. Náhrada za spotřebovanou pohonnou hmotu na předmětném vozidle na 1 km představuje částku 2,97 Kč (26,8 Kč x 8,57/100) a spolu s náhradou za užití silničního mot. vozidla na 1 km 3,90 Kč náleží žalobci cestovné ve výši 2 748 Kč (2,97 + 3,9 Kč x 400 km). K ústnímu jednání dne 14. 7. 2010 - z vyhlášky č. 462/2009 Sb. Sazba základní náhrady za užití silničních motorových vozidel za 1 km činí

podle § 1 písm. b) cit. vyhl. 3,90 Kč a výše průměrné ceny za litr pohonné hmoty je podle § 4 odst. 1 písm. b) cit. vyhl. 28,70 Kč. Náhrada za spotřebovanou pohonnou hmotu na předmětném vozidle na 1 km představuje částku 2,46 Kč ($28,7 \text{ Kč} \times 8,57/100$) a spolu s náhradou za užití silničního mot. vozidla na 1 km 3,90 Kč náleží žalobci cestovné ve výši 2 544 Kč ($2,46 + 3,9 \text{ Kč} \times 400 \text{ km}$). K ústnímu jednání dne 12. 12. 2012 - z vyhlášky č. 429/2011 Sb. Sazba základní náhrady za užití silničních motorových vozidel za 1 km činí podle § 1 písm. b) cit. vyhl. 3,70 Kč a výše průměrné ceny za litr pohonné hmoty je podle § 4 odst. 1 písm. a) cit. vyhl. 34,90 Kč. Náhrada za spotřebovanou pohonnou hmotu na předmětném vozidle na 1 km představuje částku 2,99 Kč ($34,9 \text{ Kč} \times 8,57/100$) a spolu s náhradou za užití silničního mot. vozidla na 1 km 3,70 Kč náleží žalobci cestovné ve výši 2 676 Kč ($2,99 + 3,7 \text{ Kč} \times 400 \text{ km}$). K ústnímu jednání dne 27. 11. 2013 - z vyhlášky č. 472/2012 Sb. Sazba základní náhrady za užití silničních motorových vozidel za 1 km činí podle § 1 písm. b) cit. vyhl. 3,60 Kč a výše průměrné ceny za litr pohonné hmoty je podle § 4 odst. 1 písm. a) cit. vyhl. 36,10 Kč. Náhrada za spotřebovanou pohonnou hmotu na předmětném vozidle na 1 km představuje částku 3,09 Kč ($36,1 \text{ Kč} \times 8,57/100$) a spolu s náhradou za užití silničního mot. vozidla na 1 km 3,60 Kč náleží žalobci cestovné ve výši 2 676 Kč ($3,09 + 3,6 \text{ Kč} \times 400 \text{ km}$). K ústnímu jednání dne 26. 1. 2015 - z vyhlášky č. 328/2014 Sb. Sazba základní náhrady za užití silničních motorových vozidel za 1 km činí podle § 1 písm. b) cit. vyhl. 3,70 Kč a výše průměrné ceny za litr pohonné hmoty je podle § 4 odst. 1 písm. a) cit. vyhl. 35,9 Kč. Náhrada za spotřebovanou pohonnou hmotu na předmětném vozidle na 1 km představuje částku 3,08 Kč ($35,9 \text{ Kč} \times 8,57/100$) a spolu s náhradou za užití silničního mot. vozidla na 1 km 3,90 Kč náleží žalobci cestovné ve výši 2 712 Kč ($3,08 + 3,7 \text{ Kč} \times 400 \text{ km}$). K ústnímu jednání dne 28. 3. 2018 - z vyhlášky č. 463/2017 Sb. Sazba základní náhrady za užití silničních motorových vozidel za 1 km činí podle § 1 písm. b) cit. vyhl. 4 Kč a výše průměrné ceny za litr pohonné hmoty je podle § 4 odst. 1 písm. a) cit. vyhl. 30,5 Kč. Náhrada za spotřebovanou pohonnou hmotu na předmětném vozidle na 1 km představuje částku 2,61 Kč ($30,5 \text{ Kč} \times 8,57/100$) a spolu s náhradou za užití silničního mot. vozidla na 1 km 4 Kč náleží žalobci cestovné ve výši 2 644 Kč ($2,61 + 4 \text{ Kč} \times 400 \text{ km}$). K ústním jednáním dne 23. 1. 2019 a 18. 12. 2019 - z vyhlášky č. 333/2018 Sb. Sazba základní náhrady za užití silničních motorových vozidel za 1 km činí podle § 1 písm. b) cit. vyhl. 4,10 Kč a výše průměrné ceny za litr pohonné hmoty je podle § 4 odst. 1 písm. a) cit. vyhl. 33,10 Kč. Náhrada za spotřebovanou pohonnou hmotu na předmětném vozidle na 1 km představuje částku 2,84 Kč ($33,1 \text{ Kč} \times 8,57/100$) a spolu s náhradou za užití silničního mot. vozidla na 1 km 4,10 Kč náleží žalobci cestovné ve výši 2 776 Kč ($2,84 + 4,10 \text{ Kč} \times 400 \text{ km}$) x 2 jednání, tj. 5 552 Kč. K ústnímu jednání dne 27. 4. 2020 - z vyhlášky č. 358/2019 Sb. Sazba základní náhrady za užití silničních motorových vozidel za 1 km činí podle § 1 písm. b) cit. vyhl. 4,20 Kč a výše průměrné ceny za litr pohonné hmoty je podle § 4 odst. 1 písm. a) cit. vyhl. 32 Kč. Náhrada za spotřebovanou pohonnou hmotu na předmětném vozidle na 1 km představuje částku 2,74 Kč ($32 \text{ Kč} \times 8,57/100$) a spolu s náhradou za užití silničního mot. vozidla na 1 km 4,2 Kč náleží žalobci cestovné ve výši 2 776 Kč ($2,74 + 4,2 \text{ Kč} \times 400 \text{ km}$). Celkem žalobci b) náleží cestovné za úkony před soudem I. stupně ve výši 24 328 Kč, tudíž náhrada nákladů řízení v celkové výši 468 507,46 Kč.

- u žalobkyně d) činí tarifní hodnota 2 106 610 Kč, odměna 16 740 Kč, snižená o 20 % částku 13 392 Kč, tzn. odměna za 23,5 úkonu x 13 392 Kč, dále náhrada hotových výdajů 25 (z toho 3 půlúkony) x 50, a DPH ve výši 66 352,02 Kč, tj. náklady právního zastoupení ve výši 382 314,02 Kč, po připočtení soudního poplatku za dovolání ve výši 10 000 Kč, činí náklady řízení částku ve výši 392 314,02 Kč,

- u žalobce e) činí tarifní hodnota 2 089 768 Kč, odměna 16 660 Kč, snížená o 20 % částku 13 328 Kč do změny žaloby, tzn. odměna za 18 úkonů x 13 328 Kč, dále náhrada hotových výdajů 19 (z toho 2 půlúkony) x 50, DPH 50 579,34 Kč; dále z tarifní hodnoty 2 099 895 Kč, odměna 16 700 Kč, snížená o 20 % představuje částku 13 360 Kč x 5,5 úkonu, 6x 50 Kč náhrada hotových výdajů, a DPH ve výši 15 493,80 Kč, tj. náklady právního zastoupení ve výši 380 707,14 Kč, po připočtení soudního poplatku za dovolání ve výši 10 000 Kč, činí náklady řízení částku ve výši 390 707,14 Kč,

- u žalobce f) činí tarifní hodnota 2 493 096 Kč, odměna 18 300 Kč, snížená o 20 % částku 14 640 Kč, tzn. odměna za 23,5 úkonu x 14 640 Kč, dále náhrada hotových výdajů 25 (z toho 3 půlúkony) x 50, a DPH ve výši 72 510,90 Kč, tj. náklady právního zastoupení ve výši 417 800,90 Kč, po připočtení soudního poplatku za dovolání ve výši 10 000 Kč, činí náklady řízení částku ve výši 427 800,90 Kč.

24. Z výše uvedených důvodů odvolací soud napadený výrok o náhradě nákladů řízení změnil postupem dle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. per analogiam jen tak, že určil jejich výši pro každého ze žalobců, kterou uvedl do výroku, a ve zbytku (tj. stran samotné povinnosti nahradit náklady řízení, pariční lhůty a místa plnění) jako věcně správný potvrdil dle § 219 o.s.ř. (výrok IV.). Výrok o náhradě nákladů státu spočívající ve znalečném jako věcně správný potvrdil dle § 219 o.s.ř. jen s tím, že formulačně upřesnil, že žalovaná má plnit na účet soudu I. stupně (výrok VI.).

25. O nákladech řízení před soudem I. stupně a soudem odvolacím ve vztahu k žalobci c) RNDr. M. (vůči němuž byl rozsudek částečně změněn), rozhodl odvolací soud dle § 224 odst. 1, 2 ve spojení s § 142 odst. 3 o.s.ř. vycházejí z tarifní hodnoty 2 120 379 Kč, tj. odměna 16 820 Kč, snížená o 20 % činí částku 13 456 Kč. Žalobci c) náleží odměna za 23,5 úkonu x 13 456 Kč, dále náhrada hotových výdajů 25 (z toho 3 půlúkony) x 50, a DPH ve výši 66 667,86 Kč, tj. náklady právního zastoupení ve výši 384 133,86 Kč, po připočtení soudního poplatku za dovolání ve výši 10 000 Kč, činí náklady řízení před soudem I. stupně částku ve výši 394 133,86 Kč. Náklady za odvolací řízení spočívají v odměně právního zástupce za 3 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. k) vyhl. č. 177/1996 Sb. (vyjádření k odvolání žalované proti rozsudku, vyjádření k replice a ústní jednání dne 14.4.2021), tj. 3x 13 456 Kč, v náhradě hotových výdajů 3x 50 Kč, 21 % DPH ve výši 8 508,78 Kč, tedy náklady odvolacího řízení činí 49 026,78 Kč. Náklady řízení před soudy obou stupňů jsou ve výši 443 160,64 Kč odvolací soud uložil zaplatit žalované ve lhůtě dle § 160 odst. 1 o.s.ř. a na platební místo dle § 149 odst. 1 o.s.ř.

26. O nákladech odvolacího řízení ve vztahu k žalobcům a), b), d) - f) rozhodl odvolací soud dle § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. a jejich výši určil vycházejí z výše uvedených tarifních hodnot a odměn ponížených o 20 % dle § 7 bod 6 ve spojení s § 12 odst. 4, snížených o 20 % (viz. bod 23.) následovně:

- u žalobce a) náklady odvolacího řízení spočívají v odměně právního zástupce za 3 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. k) vyhl. č. 177/1996 Sb. (vyjádření k odvolání žalované proti rozsudku, vyjádření k replice a ústní jednání dne 14. 4. 2021), tj. 3x 15 888 Kč, v náhradě hotových výdajů 3x 50 Kč, 21 % DPH ve výši 10 040,94 Kč, tedy celkem 57 854,94 Kč.

- u žalobce b) náklady odvolacího řízení spočívají v odměně právního zástupce za 3,5 úkonu právní služby dle § 11 odst. 1 písm. k) vyhl. č. 177/1996 Sb. (vyjádření k odvolání žalované proti rozsudku, vyjádření k replice a ústní jednání dne 14. 4. 2021 a vyjádření k odvolání proti opravnému usnesení v rozsahu půlúkonu § 11 odst. 2 písm. c) cit. vyhl.), tj. 3,5 x 15 888 Kč, v

náhradě hotových výdajů 3x 50 Kč a 1x 150 Kč (společný úkon jen pro 2 žalobce), 21
 % DPH ve výši 11 246,76 Kč, tedy náklady právního zastoupení celkem 64 802,72 Kč. K
 tomu je třeba přičíst cestovné (vozidlem jako v bodě 23) vycházející z vyhlášky č.
 589/2020 Sb. Sazba základní náhrady za užití silničních motorových vozidel za 1 km činí podle
 § 1 písm. b) cit. vyhl. 4,40 Kč a výše průměrné ceny za litr pohonné hmoty je podle § 4 odst.
 1 písm. a) cit. vyhl. 27,8 Kč. Náhrada za spotřebovanou pohonnou hmotu na
 předmětném vozidle na 1 km představuje částku 2,38 Kč (27,8 Kč x 8,57/100) a spolu
 s náhradou za užití silničního mot. vozidla na 1 km 4,40 Kč náleží žalobci cestovné ve výši
 2 712 Kč (2,38 + 4,4 Kč x 400 km). Žalobci b) náleží náhrada nákladů řízení v celkové výši 67
 514,76 Kč,

-u žalobkyně d) náklady odvolacího řízení spočívají v odměně právního zástupce za 4 úkony
 právní služby dle § 11 odst. 1 písm. k) vyhl. č. 177/1996 Sb. (vyjádření k odvolání žalované
 proti rozsudku, vyjádření k replice a ústní jednání dne 14. 4. 2021, návrh na vydání opravného
 usnesení a vyjádření k odvolání proti opravnému usnesení v rozsahu půlúkonu § 11 odst. 2 písm.
 c) cit. vyhl.), tj. 4 x 13 392 Kč, v náhradě hotových výdajů 3x 50 Kč a 1x 150 Kč (společný úkon
 jen pro 2 žalobce), a 1 úkon po 300 Kč (návrh na vydání opravného usnesení), 21 % DPH ve
 výši 11 309,76 Kč, tedy náklady právního zastoupení celkem 65 165,76 Kč,

- u žalobce e) náklady odvolacího řízení spočívají v odměně právního zástupce za 3 úkony právní
 služby dle § 11 odst. 1 písm. k) vyhl. č. 177/1996 Sb. (vyjádření k odvolání žalované proti
 rozsudku, vyjádření k replice a ústní jednání dne 14. 4. 2021), tj. 3x 13 360 Kč, v
 náhradě hotových výdajů 3x 50 Kč, 21 % DPH ve výši 8 448,30 Kč, tedy celkem 48
 678,30 Kč,

- u žalobce f) náklady odvolacího řízení spočívají v odměně právního zástupce za 3 úkony právní
 služby dle § 11 odst. 1 písm. k) vyhl. č. 177/1996 Sb. (vyjádření k odvolání žalované proti
 rozsudku, vyjádření k replice a ústní jednání dne 14. 4. 2021), tj. 3x 14 640 Kč, v
 náhradě hotových výdajů 3x 50 Kč, 21 % DPH ve výši 9 254,70 Kč, tedy celkem 53
 324,70 Kč. Náklady odvolacího řízení odvolací soud uložil zaplatit žalované ve lhůtě dle
 § 160 odst. 1 o. s. ř. a na platební místo dle § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí (vyjma části výroku, v němž byl rozsudek soudu I. stupně změněn,
 kde dovolání není přípustné) je dovolání přípustné, jestliže na základě dovolání podaného
 do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím soudu
 I. stupně dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na
 vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil
 od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu
 dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být
 dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Praha 14. dubna 2021

Mgr. Lubor Veselý v. r.
předseda senátu